

skal bestemmes, hvorledes der fremtidig skal forholde sig med Statens Tilsyn, naar Omordningen er færdig; den har ikke foreligget fra Begyndelsen af. Jeg mener, at naar man sigter saa højt, naar man sigter paa, at Byraadene i Købstæderne skulle være saa fuldt ud selvstændige, at de ikke alene vælge deres Formand, men ogsaa Borgmesteren — idet Formand og Borgmester efter Forslaget vedblive at være samme Person — saa har man i Virkeligheden stillet sig et Maal, som ikke kan naas. Derfor har jeg ikke anset dette Forslag for at være et brugeligt Grundlag for videre Forhandling. — Naar man har anført Grundlovens § 91 til Støtte for denne Forandring, er det fuldstændig urigtigt. Grundloven hjemler ikke noget som helst i Retning af, at Kommunerne skulle have en saa vidt gaaende Selvstyrelse, som dette Forslag forlanger. Det er allerede sagt, og jeg gentager det, at det Løfte, der indeholdes i § 91, er fuldt ud opfyldt ved Kommunallovene af 1867 og 1868. Hvad Købstadkommunallovens § 2 angaar, indeholder den ganske vist en Bestemmelse, hvorefter en Omordning af de nuværende Forhold for Købstædernes Styrelse stilles i Udsigt, naar der bliver gennemført en Omordning af Domstolene. Det er en Selvfølge, at en saadan Omordning ogsaa maatte føre til en Forandring for Købstædernes Styrelses Vedkommende. For Resten skal jeg indrømme, at man ved Behandlingen af Loven i Folketinget i sin Tid lagde Vægt paa, at man derigennem skaffede den Tanke Udtryk, at Bestemmelsen i Købstadkommunallovens § 2 er midlertidig. Men lige saa sikkert er det, at man her i Landstinget tog denne Sag paa en anden Maade; man sagde derom: naar der bliver indført en Retsreform, er det jo en Selvfølge, at vi komme til forandrede Regler for Købstædernes Selvstyrelse, saa passer Bestemmelsen om den kongevalgte Borgmester ikke mere, og derfor kunne vi gerne lade denne Bestemmelse staa. Man vilde ikke fra Landstingets Side acceptere, at man derigennem havde givet Bestemmelsen i Købstadkommunallovens § 2 en midlertidig Karakter. — Nu har man jo været inde paa Spørgsmaalet om en Forandring i det hele taget af de gældende Bestemmelser for Ordningen af Købstædernes Styrelse, og det er jo et Spørgsmaal, der meget vel kan drøftes. Navnlige kunde man da drøfte Spørgsmaalet om at vende tilbage til den Ordning, der bestod før 1868. Der var da — som ogsaa det ærede 11te kongevalgte Medlem (H. N. Hansen) fremhævede — en Tvedeling, idet den paagældende Myndighed var tillagt to

Personer; man havde tidligere Byfogeden staaende som selvstændig kommunal Autoritet ved Siden af Borgerrepræsentationen. Vil man vende tilbage til noget lignende, er det jo altid et Spørgsmaal, der kan tages op; men det har ikke været Formaalet med det foreliggende Lovforslag, og jeg er overbevist om, at de ærede Medlemmer af Folketinget, der have indbragt dette Lovforslag, ingenlunde ville være tilfredse med, at Sagen fik den Udgang, at man endte med, at gaa tilbage til Bestemmelserne før 1868. Meningene med Forslaget har, som jeg allerede har fremhævet, været, at give en større Myndighed for Byraadene og navnlig dette, at Byraadets Formand og Borgmesteren blive til samme Person. Jeg tror fremdeles ikke, at dette Forslag egner sig til Grundlag for en Forhandling i saa Henseende. Vil man tænke paa en Reform, bør man lægge særlig Vægt paa den Stemning, der maatte være i Købstæderne for at faa en Reform, og det er vist meget tvivlsomt, om man egentlig der ønsker at komme bort fra den nuværende Ordning. Det er allerede fremhævet, at Købstadforeningens Beslutning i 1883 ikke havde saa overordentlig meget paa sig. Jeg skalde tro, at man gennemgaaende i Købstæderne erkender den store Fordel, som den nuværende Ordning byder dem, idet man i det kongevalgte Medlem har en Leder af Forhandlingen, og navnlig har en juridisk uddannet Mand til at udføre Byraadets Beslutninger.

Madsen-Mygdal: Det ærede 2det Medlem for 3dje Kreds (Tolberlund) rettede et Spørgsmaal til mig, som er den egentlige Marsag til, at jeg har begæret Ordet, nemlig dette, hvorledes man skal forholde sig med Statens Tilsyn. Jeg har selvfølgelig ikke overset, at Grundlovens § 91 nævner Kommunernes Ret til Selvstyre under Statens Tilsyn, og jeg har ikke overset, at dette Tilsyn selvfølgelig fremdeles vil være nødvendigt baade for den ene og den anden Kommunes Vedkommende, ogsaa naar dette Lovforslag gennemføres. Men det Spørgsmaal, hvorledes dette Tilsyn skal ordnes, naar man forelægger den Myndighed, Borgmesteren nu udøver som Statens Tilsynsmand, kan jo blive Genstand for senere Forhandling, særlig i et Udvalg. Jeg skal her blot pege paa, at tidligere har det jo været saaledes, at Amtmanden har udøvet dette Tilsyn; jeg ved ikke rettere, end at fra 1837—68 var det Tilfældet.

Det blev sagt baade af den ærede Minister og af det ærede 11te kongevalgte Medlem (H. N. Hansen), at det var en